

Liedjes van vroeger Bijlage bij Mijn weekblad

Ik besluit mijn serie liedjes van vroeger met een paar vertalingen van Jean Ferrat.

De warmte van weleer

(La Commune)

Mijn oude vader kon verhalen,
met glinsteroogjes van die tijd,
dat er in volgepakte zalen,
gezongen werd van harde strijd.
Men zong de Internationale,
een lied van moed voor menig mens,
een lied dat klonk in vele talen,
het kent geen wet, het kent geen grens.
De strijd voor acht uur,
voor het kiesrecht voor allen,
men zong ervan vol vuur en hief de rode vlag.
En ze kwamen bijeen in fabrieken en hallen
en zongen daar het lied van de stralende dag.

Daar was die droom die niet kon falen,
daar was de dag die komen zou,
daar was een oogst voor 't binnenhalen,
een warmend vuur in plaats van kou.
Men zong de Internationale,
men zong voor werk, men zong voor brood,
een lied dat klonk in vele talen,
een dag die komt in morgenrood.
In een wereld vol strijd moest je vechten voor vrede,
ze vormden een koor, werd hun wapen een lied.
En ze kwamen bijeen, de gezellen, de smeden,
vergaten de kou, vergaten verdriet.

Er kwam een eind' aan al die kwalen,
van een verziekte maatschappij,
en vrede heerst' in alle dalen,
van angst en honger eindelijk vrij.
Men zong de Internationale,
ik zing het ook nog wel een keer,
een lied dat klonk in vele talen,
en voel de warmte van weleer.

Kameraden

(C'est un joli nom Camarade)

't Is een warmend woord, kameraden,
't is een warmend woord van toen,
riep de dromers op, riep om daden,
riep ons op om iets te doen.
't Is een woord vol vuur, kameraden,
't is een woord vol vuur en gloed.
Bange burger sloeg ons gade,
rode vlaggen in de stoet,
kameraden, kameraden.

Maar het woord werd kil, kameraden,
maar het woord werd kil en hard,
toen het werd vermoord door het kwade
en de vlaggen werden zwart.
Hoeveel zijn er dood, kameraden?
hoeveel zijn er toen vermoord?
Al het rood werd een maskerade,
rillend hoorde ik weer dat woord,
kameraden, kameraden.

't Is een warmend woord, kameraden,
't is een warmend woord van toen,
't wordt niet meer gehoord langs de kaden,
op een plein of in 't plantsoen.
Toen het werd vermoord door het kwade
wist ik niet wat ik moest doen.
Geef ons weer dat woord, kameraden,
geef ons weer dat woord van toen.
Kameraden, kameraden.

Vriendschap

Ik ben op school niet ver gekomen,
als vrijgezel bleef ik alleen,
maar ik kan wonen in mijn dromen
en ik heb vrienden om mij heen.
Ik heb geen goedbetaalde baan,
maar 's avonds waaien vrienden aan,
je drinkt een glas, je neemt een hap,
we lachen om een goeie grap
in goed gezelschap.

Ik maakte nooit een reis naar Rome,
ik zocht de weg niet overzee,
maar ik kan reizen in mijn dromen
en vrienden reizen met me mee.
De wereld met zijn ach en wee
bestaat hier niet op mijn TV,
terwijl ik door de wereld zap
zoeken we samen stap voor stap
het mooiste landschap.

De regen valt weer neer in stromen,
de mensen klagen steen en been,
maar ik kan schuilen in mijn dromen
en ik heb vrienden om mij heen.
Ik laat de storm en de orkaan
gelaten langs mijn ramen gaan.
Tegen de wind zet ik me schrap,
ik schrik niet van een donderklap,
ik voel verwantschap.

Ik ben op school niet ver gekomen,
als vrijgezel bleef ik alleen,
maar ik kan wonen in mijn dromen
en ik heb vrienden om mij heen.
Ik kan de hele wereld aan,
zij zijn de zon in mijn bestaan.
Ze zijn niet mooi, ze zijn niet knap,
maar schenken als nalatenschap
de ware vriendschap.